

ΠΡΟΣ
Ε Η Μ ΙΩΑΝΝΙΝΑ
45001 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ

Διημερίδα εφημερίδα των απανταχού Λιγοψινών Ιωαννίνων
Γραφεία: Ν.Πλαστήρα 10, Ν.ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ (143 42) • Τηλέφωνα: 25.11.543 - 25.22.175 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ '93 • ΦΥΛΛΟ 22 • ΙΔΡΥΤΗΣ: ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΥΤΑΛΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Γράφει ο Σωτήρης Λάλος

Υστερα από τριανταπέντε ολόκληρα χρόνια για πρώτη φορά ο **Λευτέρης Μαντζίκας**, με τη θέλησή του βέβαια, απουσιάζει από τη διοίκηση της Αδελφότητας.

Περισσότερο νομίζω να αναφέρω ότι σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα πριν από την προ διετίας παραίτησή του ήταν και ο Πρόεδρος της Αδελφότητας.

Επίτιμος Πρόεδρος σήμερα ο Λευτέρης ήταν ο τελευταίος από την παλιά γενιά που συμμετείχε ενεργά στη διοίκηση της Αδελφότητας μέχρι και τις τελευταίες εκλογές.

Ενα κομμάτι από την πλούσια και πολύπλευρη δραστηριότητά του στην πορεία της ζωής του το αφιέρωσε με παθολογική αγάπη στα ενδιαφέροντα της Αδελφότητας του χωριού μας. Στην προσπάθειά του αυτή, και πρέπει να το σημειώσουμε, ευτύχησε να έχει άξιους συνεργάτες. Ο **Ηλίας Ντίσκος**, ο **Μιχάλης Λάλος**, οι αείμνηστοι **Μπαρμπά-Σπύρος Γούναρης**, **Κωνσταντίνος Παπαναστασίου**, **Δημήτρης Λάλος**, **Μιχάλης Δήμος** και άλλοι νεότεροι βοήθησαν αρκετά

τόσο για την ίδρυση όσο και για το πλούσιο και δημιουργικό έργο της Αδελφότητας. Ομως θέλω να πιστεύω και το ξανάγραψα αυτό, ότι το ενδιαφέρον του Λευτέρη δεν τελειώνει με την παραίτησή του από την ενεργό συμμετοχή του στο διοικητικό συμβούλιο. Το ευεργετικό του έργο, η παρουσία και η συμπαράσταση θα έχει συνέχεια για το χωριό μας σε όλο τον κύκλο της ζωής του, που μέσα από την ψυχή μου εύχομαι η τροχιά του να είναι μεγάλη.

Ανέφερα τα παραπάνω σαν μια εισαγωγή τώρα που η σκυτάλη παραδίδεται σε νεότερους για να συνεχίσουν το έργο της Αδελφότητας. Από την τελευταία αρχαιρεσιακή γενική συνέλευση εκλέχτηκε το νέο διοικητικό συμβούλιο που για πρώτη φορά μάλιστα έχει εκπρόσωπο και το ωραίο φύλο με τη δραστήρια **Βασιλικούλα Δαλακούρα-Γούναρη**, προς αγαλλίαση θέβαια της ψυχής του πατέρα της, του **αξέχαστου μπάρμπα-Σπύρου**.

Τα πρόσωπα που απα-

Συνέχεια στη Σελ. 2

70.000.000

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ Δ.Σ. ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΝΟ

Πέρασαν περίπου πέντε χρόνια από την έκδοση της εφημερίδας μας τα **"ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ"**. Η σύλληψη της ιδέας ανήκει όπως είναι γνωστό στον αλησμόνητο **μπαρμπά-Σπύρο Γούναρη** που έγινε πραγματικότητα με την πείρα και την ακούραστη προσπάθεια του **Παναγιώτη Μάνου**. Στο χρονικό αυτό διάστημα τα **"ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ"** με την πλούσια σε θέματα ύλη, κοινωνικά, λαογραφικά, τοπικά κλπ. ήταν ο

καλύτερος σύντροφος όλων των Λιγοψινών σε ώρες εκτόνωσης. Ακούραστος, δραστήριος μάστορας στο είδος ο αγαπητός Παναγιώτης ήταν ο βασικός συντελεστής στην εντυπωσιακή πράγματι εμφάνιση της εφημερίδας μας από κάθε άποψη.

Ατυχώς για την εφημερίδα μας, φορτωμένος με άλλες υποχρεώσεις και ασχολίες ο Παναγιώτης θα μας στερήσει τις πολύτιμες υπηρεσίες του στην έκδοσή της τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα. Το διοικητικό συμβούλιο σύμφωνα άλλωστε

Συνέχεια στη Σελ. 3

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΛΕΥΤΕΡΗ ΜΑΝΤΖΙΚΑ

Σε εβδομήντα εκατομμύρια περίπου, ανέρχεται η δωρεά στο χωριό μας, που ανακοίνωσε τη Δευτέρα του Πάσχα στην Αγία Παρασκευή, ο Επίτιμος Πρόεδρος και μεγάλος ευεργέτης του χωριού μας, αλλά και ολόκληρης της Ηπείρου **Ελευθέριος Μαντζίκας**.

Ενα διαμέρισμα 160 τ.μ. και υπόγειο, στα Γιάννενα, σε ανερχόμενη περιοχή για τις ανάγκες της κοινότητας και 20.000.000 περίπου μετρητά για την ανέγερση Κοινοτικών Γραφείων στο χωριό.

Η Λιγοψά ευχαριστεί το μεγάλο ευεργέτη.

ΤΟ ΝΕΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ "Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ"

Η Αδελφότης των Λιγοψινών, **"Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ"**, είν'των Χριστιανών, Γραφεία Φιλαδέλφεια, Οδός Πανόρμου, Αθηνών.

Συμβούλιο εννιάμελές, μεγάλο ενδιαφέρον, για το χωριό νοιαζόμαστε, ζημιά κι όχι ατομικό συμφέρον.

Ο Νίκος Σιώκας, Πρόεδρος, με Αλφα το ίδιο, Λάλος Χαρίλ Μαντζίκας, ειδικός, είναι ο πιο μεγάλος.

Ο Β' έχει γράμματα, επίθετο δεκατρία, Γιάννης μικρό του όνομα πήρε την Αντιπροεδρία.

Ο Γραμματέας Γιάννης Γενικός, Ζαφείρης λέγεται αυτός, επάγγελμα στον έλεγχο και λογιστής αλλ' Ορκωτός.

Κλειδιά, συρτάρια, χρήματα τα πήρε ο Πουσανίας, Τζιάφος Σωκράτης όνομα, σ' εμάς είν' ο Ταμίας.

Χριστό-φορέ μας φίλε μου, Σιώκας, γνωστό το ξέρω, Γιάννη ή Νίκου είσ' εσύ; δεν μπόρεσα στη μνήμη να φέρω.

Ο Βαγγελ Πίνας, Εφορος του Τύπου και των θέσεων, ανέλαβε με όρεξη το Δημοσίων Σχέσεων.

Συνέχεια στη Σελ. 2

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ του αείμνηστου δασκάλου ΔΗΜ. ΘΕΟΧΑΡΗ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ:

Το χωριό Λιγοψά όπως διέσωσε η παράδοση κατά τα Βυζαντινά χρόνια, βρισκόταν στην τοποθεσία κέδρα με Καθεδρικό Ναό, το σημερινό Εξωκλήσι "Θεοτόκος". Μάρτυρες πως το σημε-

ρινό Εξωκλήσι ήταν κάποτε Καθεδρικός Ναός ήταν στις μέρες μας τόσο το Νεκροταφείο με τις ταφόπετρες που πολλές στέκονταν ακόμα όρθιες (Τα παλιά χρόνια τα νεκροταφεία συνήθιζαν να τα έχουν στους Καθεδρικούς Ναούς). Αλλη απόδειξη πως το σημερινό Εξωκλήσι υπήρξε κάποτε Καθεδρικός Ναός είναι τα ίχνη που βρίσκονταν

στις μέρες μας τόσο στο μπροστινό, όσο και στο πίσω μέρος. Μάλιστα για παιγνίδι είχαμε το να ρίχνουμε μεγάλες πέτρες γιατί ακούγονταν ένα βουητό σαν από τον κάτω κόσμο. Αυτό ήταν απόδειξη τρανή πως κάτω από τα σημεία αυτά υπήρχε κενόν που σχηματίστηκε από το σώριασμα του παλιού Καθεδρικού Ναού, που εγκαταλείφθηκε χωρίς συντήρηση, όταν το χωριό μετατοπίστηκε στη σημερινή τοποθεσία για λόγους που θα αναφερθούν. Η παράδοση σε ότι α-

φορά τη μετατόπιση διαχάζεται όπως θα δούμε παρακάτω. Ενα όμως είναι σωστό που δεν επιδέχεται καμιά αμφισβήτηση, ότι το σημερινό χωριό βρισκόταν κοντά στη Θεοτόκο και μάλιστα στην κοντινή περιοχή που λέγεται "Κέδρα". Στις μέρες μας η παραπάνω περιοχή είχε ίχνη από ορθογώνια κτίσματα, και σε μικρή απόσταση κυκλικά σωρίσματα από ξερολιθία, πράγμα που αποδείχνει πως κάθε σπίτι είχε κοντά και το χειμάδι του, γιατί οι

πρώτοι κάτοικοι ήταν ως επί το πλείστον γεωργοκτηνοτρόφοι. Σ' ένα σημείο της πλαγιάς μάλιστα, υπήρχε κυκλικό κτίσμα ίσα με 50 πάντους με ογκόλιθους, και σε μικρή απόσταση κατάσπαρτοι πάλι ογκόλιθοι που με το πέρασμα του χρόνου εξαφανίστηκαν, λόγω του ότι η περιοχή δεν ξυλευόταν και δεν καλλιεργείτο όπως τα χρόνια εκείνα. Σήμερα η περιοχή μεταβλήθηκε σε λόγγο τόσο πυκνό, που ούτε φίδι δεν μπορεί να σπάσει. Το ότι το σημερινό Εξω-

κλήσι Θεοτόκος, ήταν άλλοτε Καθεδρικός Ναός στα χαλάσματα του οποίου χτίστηκε το σημερινό Εξωκλήσι, μάλιστα κι ο μακαρίτης Γιώργης Θεοχάρης που είχε ακουστά από τον παππού του Παπαφώτη. Τα ίχνη στα "Κέδρα" με το κυκλικό κτίσμα που κατά πάσαν πιθανότητα ήταν Βυζαντινό φυλάκιο αντίκρυζε το καστρί της Χρυσόρραχης και το καστρί των Γαβρισίων που ήταν κι εκείνα κυκλικά κι έμοιαζαν με πύργους για να 'χουν ορατότητα

Συνέχεια στη Σελ. 2

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Συνέχεια από Σελ. 1

απ' όλες τις πλευρές, και να 'ναι δύσκολα σε μια τυχόν πολιορκία, εύκολα όμως για άμυνα.

Όπως ξέρουμε από την ιστορία, ο Αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουστινιανός για να εξασφαλίσει τις συγκοινωνίες της Αυτοκρατορίας αλλά και την ασφάλεια της γύρω περιοχής, είχε χτίσει φυλάκεια στα "Δερβενάκια" (δημόσιους δρόμους) που περνούσαν μέσα από "Κλεισούρες" (περάσματα ανάμεσα από βουνά). Τα φυλάκεια αυτά ήταν αντικρουστά για να μπορούν να συννενοούνται μεταξύ των όταν τύχαινε να διαταραχθεί η ασφάλεια της γύρω περιοχής. Η συννενοήση γινόταν την μεν νύχτα με φωτιά, τη δε μέρα με καπνό από χορτάρι βρεγμένο κι όταν αναβόταν έβγαζε σύννεφο ολόκληρο από καπνό. Ετσι ειδοποιούνταν τ' αντικρουστά φυλάκεια που έτρεχαν κι αυτά για βοήθεια και μάλιστα σε μικρό χρονικό διάστημα γιατί οι φυλάκες ήταν έφιπποι. (Κάθε φυλάκιο στο ισόγειο του Πύργου διατηρούσε σταύλο για τ' άλογα).

Ηταν μ' άλλα λόγια οι φυλάκες ένα είδος ακρίτες, με τη διαφορά ότι, φυλάγαν το εσωτερικό της χώρας, ενώ οι ακρίτες φυλάγαν τα άκρα, δηλαδή τα σύνορα και γι' αυτό και ονομαζόνταν και Ακρίτες.

Κατά την παράδοση οι πρώτοι κάτοικοι του χωριού καταγόταν από τα χωριά - Σουπεκή Βορείου Ηπείρου και Δρυμάδες Παγωνίου, που αναγκάστηκαν να φύγουν από τα χωριά τους λόγω της ανασφάλειας που είχαν γιατί βρίσκονταν μακριά από τα Δερβενία που είχαν Βυζαντινά φυλάκια και γι' αυτό ρημάζονταν κυριολεκτικά σε ζώα και ρουχισμό από διάφορους ζωοκλέφτες και πλιατσικολόγους.

Μια άλλη αιτία που ανά- γκαζε ορισμένους κατοίκους απ' τα παραπάνω χωριά να μετοικήσουν, ήταν και ο βαρύς χειμώνας που δεν ευνοεί ούτε την κτηνοτροφία, μα ούτε και την γεωργική καλλιέργεια και ως εκ τούτου μετατοπίστηκαν νοτιότερα για να βρουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

Σαν τέτοια περιοχή που εξασφάλιζε τους δύο απαραίτητους παράγοντες, ασφάλεια και έκταση κατάλληλη για καλλιέργεια και βοσκή, διάλεξαν την περιοχή που αναφέρεται σαν τσιφλικί στα χρόνια της τουρκοκρατίας του Μπέη Χατζή Αβδουλάχ που περιγράφεται στο κεφάλαιο (ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ). Αλλωστε αυτή ήταν προσοδοφόρα γιατί η υπόλοιπη ήταν δασώδης ακαλλιεργήτη και ακατάλληλη για γεωργία και κτηνοτροφία και ως εκ τούτου ανήκε στο τουρκικό δημόσιο.

Επίσης μια άλλη αιτία που οι πρώτοι κάτοικοι διάλεξαν σαν κατάλληλη περιοχή το "Θεοτόκο" είναι το ότι η περιοχή αυτή αβανθούσε σε πέτρα και "πλό" τηλό καθώς και σε νερό, απαραίτητων υλικών για το χτίσιμο των κατοικιών.

Πρόχειρες εκσκαφές που έγιναν από το Συνεταιρισμό Μαρμαρών απόδειξαν πως στην περιοχή που αναφέρεται η παράδοση πως βρίσκονταν το παλιό χωριό, καθώς και οι βοσκοίσιμες εκτάσεις (Μεγαπλάι, Μπινάγια, Κόσμινα κ.λπ. έχουν μάρμαρο).

Η περιοχή ήταν τα χρόνια εκείνα πλούσια και σε νερά. Η ρεματιά που σχηματίζεται ανάμεσα από το Μεγαπλάι και τα υψώματα της Αγίας Παρασκευής και του Αϊ Γιάννη ακόμη και τους καλοκαιρινούς μήνες νεροκρατούσε σε τέτοιο σημείο μάλιστα που σε πολλές μεριές το βάθος του νερού έφτανε τους 70 - 80 πόντους. Ετσι το πότισμα

των ζώων δεν παρουσίαζε πρόβλημα, όσον αφορά όμως το πόσιμο νερό κι αυτό ήταν άφθονο για τον μικρό τότε Οικισμό, κατόπιν το πηγάδι Κηπίγας και η βρύση του Εβελου ήταν ανεξάντητες πηγές και τροφοδοτούσαν τη ρεματιά η οποία κρατούσε πάντοτε στις "γούρες" λεκάνες, απ' τις οποίες μάλιστα πότιζαν και τα μικρά κτηνάρια που είχαν μέσα στα χωράφια και τα είχαν σπαρμένα με ντομάτες, φασόλια, κολοκυθάκια κ.λπ. γι' αυτό και η τοποθεσία πήρε τ' όνομα Κηπίγας.

Στις μέρες μας πολλά παιδιά μεταξύ των οποίων κι εγώ πολλές φορές δροσιστήκαμε στις λεκάνες αυτές κάνοντας μπάνιο.

Όλα τα παραπάνω προσόντα της περιοχής μαζί με το μεγαλύτηρο που ήταν το Βυζαντινό Δερβενί με το φυλάκιο που εξασφάλιζε την ασφάλεια, έκαμε τους πρώτους κατοίκους να κτίσουν το χωριό κοντά στη Θεοτόκο.

Το Βυζαντινό Δερβενί κατά την παράδοση τόσο του χωριού όσο και των χωριών του Παγωνίου όπως του χωριού Ποντικαίτες ξεκινούσε από το Δυρράχιο, έφτανε ως τη Ναύπακτο.

Ο ίδιος δρόμος διατηρήθηκε κι από το Δεσποτάτο της Ηπείρου που το ίδρυσε ο Μιχαήλ Δούκας Κομνηνός το έτος 1204 όταν η Κωνσταντινούπολη έπεσε στα χέρια των Φράγκων είχε δε για πρωτεύουσα την Αρτα.

ΤΟ ΔΕΡΒΕΝΙ

Το Βυζαντινό Δερβενί ξεκινούσε από το Δυρράχιο περνούσε το Αργυρόκαστρο, τον αυχένα μεταξύ Αργυροχωριού και Ορεινού "Μπιζουνίου" Παγωνίου, κουλδάδα Ποντικαίων όπου υπήρχε χάνι και λέγονταν, χάνι Ξηρόβλατο (Ξερόντας για ανθρώπους και ζώα), δάσος Μπούνας, χάνι Δελβινάκι, Λίμνη Ζαράβνας, Παρακάλαμος, γεφύρι

στον Βαγγελ-Πίνα δώστε τα για να 'ναι ελεγμένα. Ευχές στέλνω και στους εννιά, στο έργο επιτυχίες, σωστοί να είστε κι άψογοι δίχως αποτυχίες.

Ο Ταφ και Αλφα έγραψε αυτά με λίγο κέφι, που Αύγουστο στον Πλάτονο θ' ακούσουμε το ντέφι.

Γκρίμπιανης, Καλύβια Χρυσόρραχης, χασιλία Βλαχάτάνου, Αγίος Μηνάς Βατανάδων, Θεοτόκος Λιγοψάς, πηγάδια Γαβρισιών, χάνι Ασφάκας, Λυκόστομο, Πέραμα, Γιάννινα (τα χρόνια εκείνα δεν υπήρχε γέφυρα Λυκοστόμου). Μια άλλη απόδειξη είναι το πανηγύρι που γίνεται το δεκαπενταύγουστο (-συνήθως τα χωριά πανηγυρίζουν όταν γιορτάζεται ο Πολυούχος Αγίος).

ΜΕΤΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Το χωριό μετοίκησε στη σημερινή τοποθεσία κατά το έτος 1450. Αιτία της μεταφοράς ήταν οι επιδρομές των Αλβανών που άρχισαν από το 1350 και βάσταξαν μέχρι και το 1431, οπότε κατέλαβαν τα Γιάννινα κι Τούρκοι στις δέκα Οκτώβρη. Οι επιδρομές των Αλβανών είχαν σαν αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη του Δεσποτάτου της Ηπείρου που απλώνονταν από το Δυρράχιο, έφτανε τη Δυτική Στερεά Ελλάδα, κι έφτανε στη Ναύπακτο την οποία και κατείχε. Στην προσπάθεια όμως αυτή, οι Αλβανοί φύλαρχοι δεν πέτυχαν τίποτε το σημαντικό, γιατί δεν κατόρθωσαν να καταλάβουν καμιά πόλη και ως εκ τούτου μόνο στην ύπαιθρο κυριάρχησαν την οποία ρημάζαν κυριολεκτικά.

Στο διάβα τους όλα χωριά βρίσκονταν κοντά στα Δερβενία, τα πλιατσικολογούσαν κι έκαναν, κατά τον ιστορικό Αραβαντινό χίλιες δυό βιαιότητες, όπως: Αρπαζαν το βίο τους, τα ζωντανά που έβρισκαν, τα οικιακά σκεύη του σπιτιού κ.λπ. και τα τσαρολόγια τους έβγαζαν ακόμα από τα πόδια, καθώς και τις κάπες και τα τσαλαγνάκια που φορούσαν. Το χειρότερο όμως όλων ήταν, που ατίμαζαν και γυναίκες ακόμα, αν λάχαινε να τις βρουν μονάχες στο σπίτι ή σε κανένα απόμε-

ρο χωράφι.

Για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση αυτή οι κάτοικοι έβαζαν φύλακα στο ψηλότερο σημείο της περιοχής, κι όταν έβλεπε από μακριά κανένα, φώναζε -μάστε τα ζωντανά- κι εκείνοι που τ' άκουγαν φώναζαν πάλι με τη σειρά τους. Ετσι μέσα σε λίγα λεπτά νέοι, γυναίκες, κορίτσια και ζωντανά εξαφανίζονταν σ' απόκρυφα μέρη που ήταν δασωμένα και ιδιαίτερα στη σημερινή τοποθεσία του χωριού, που ήταν τόσο δασωμένη ώστε κρατούσε κι αγριογούρουνα ακόμα. Στο χωριό έμειναν μόνο γέροι και γριές για να μη φανεί πως δδισαν το χωριό σκόπιμα.

Μ' αυτόν τον τρόπο αντιμετώπιζαν οι κάτοικοι τα χρόνια εκείνα την παραπάνω κατάσταση, έχοντας την ελπίδα πως μπόρα ήταν και θα περάσει.

Το χωριό κτίστηκε στη βορεινή πλαγιά του Κριντά που κοίταζε προς το Μεσοβούνι. Το νέο χωριό κατά την παράδοση αποτελούσαν

Συνέχεια στη Σελ. 3

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΥΤΑΛΗΣ

Συνέχεια από Σελ. 1

τίζουν το νέο διοικητικό συμβούλιο δίνουν τη βεβαιότητα ότι η Αδελφότητα του χωριού μας θα συνεχίσει να είναι μια από τις πιο ζωντανές ενώσεις.

Είναι ανάγκη η Αδελφότητα και όχι μόνο η δική μας, αλλά όλες οι Αδελφότητες, να επιβιώσουν γιατί πιστεύω ότι όσο και αν δε φαίνεται από έχουν μια ανεκτίμητη προσφορά για όλους, κύρια όμως γι' αυτούς που ζουν μακριά από τη γενέθλια γη. Είναι ακόμα θά' λεγα εθνική ανάγκη γιατί είναι από τις καλύτερες ασπίδες άμυνας στο σώμα του ξενόμενου τρόπου ζωής που έντεχνα και εμπορικά μας σερβίρουν κάποιοι. Τρόπος ζωής που μας σαρακώνει όλους κύρια όμως τις νέες γενιές.

Είμαι βέβαιος ότι το νέο διοικητικό συμβούλιο σε μια απόλυτη συνεργασία με το κοινοτικό συμβούλιο και τον εκπολιτιστικό σύλλογο, χωρίς αντιπαλοτήτες που δεν προσφέρουν τίποτε εκτός από το διχασμό, θα φροντίζουν για την επίλυση κάθε προβλήματος που θα αφορά το χωριό μας. Ακόμα ελπίζω πως πέρα από τη δημιουργία κάποιων έργων, η προσοχή και το κέντρο βάρους πρέπει να στραφεί στις ανθρώπινες σχέσεις. Να βρεθεί σε κάθε στιγμή κοντά στη χαρά στον πόνο και

τις ανάγκες των χωριανών.

Να δημιουργήσει κίνητρα η Αδελφότητα -στο μέτρο του δυνατού- για τη νεολαία μας, για να κρατηθεί κοντά στην παράδοση, στις ρίζες μας, στα δικά μας γερά θεμέλια. Δεν αρνούμαστε τα θετικά της σημερινής εποχής, υιοθετούμε και με το παραπάνω όλα εκείνα που προδίνουν και αναβαθμίζουν τον άνθρωπο και την κοινωνία, δεν μπορούμε ωστόσο αβαντιστία να δεχτούμε αυτά που κυριολεκτικά δηλητηριάζουν τους νέους μας και γενικά την ανθρωπότητα, ως μονότροπο τρόπο ζωής ως σύγχρονες αξίες.

Το άσμα τούτο, το χρονικό και ιστορικό παραλάσσαν του κλέπτου Βρυκόλακα του υπ' αριθ. 73 άσματος, όπερ εστί το κύριον και γνήσιον άσμα, εξεδώκαμεν ενταύθα όπως το ηκούσαμεν αδόμενον παρά τινος βλαχοποιημένου. Εστω δε τούτο ως ζωηρότατον δείγμα της αλλοιώσεως ην υφίστανται τα δημοτικά άσματα μη φυλαττόμενα δια της γραφής.

Τα δημοτικά τραγούδια

Η "Συλλογή Δημοδών Ασμάτων της Ηπείρου" του Π. Αραβαντινού, με τα 500 περίπου ωραιότερα Δημοτικά Τραγούδια, αποτελεί την πεμπτούσιαν της Δημοτικής μας Ποίησης.

Ο αείμνηστος Π. Αραβαντινός, ο ακούραστος αυτός εργάτης του πνεύματος και λάτρης των Δημοτικών Τραγουδιών, παρέδωσε στις επερχόμενες γενιές την "Συλλογή" του αυτή, με σκοπό, όχι μόνο να διασώσει τη λαϊκή Μούσα, τη βαθεία και πηγαία αυτή λαϊκή έμπνευση, αλλά, κυρίως, να μας δώσει εκείνο, που μετά την κοινή Θρησκεία και την κοινή Γλώσσα αποτελεί τον ουσιαστικότερο συνδετικό κρίκο των Ελλήνων: Το Δημοτικό μας Τραγούδι.

Ο ντελνί Γρίβας έπιασε του Κουτσελιού τα σπίατα, κ' είχε μαζί του μοναχά τρακόσια παλληκάρια. Σαν τώμας' ο Αβδύ Πασσάς (ένα λελέκι το είπε) εβγήκε από τα Γιάννινα νύχτα, βαθύ σκοτάδι, κ' επήγε κ' εξημέρωσε' ς του Κουτσελιού ταις ράχαις. Παρασκευή ξημέρωνε, κρύα, παταγωμένη, κ' ο Γρίβας όταν ξύπνησεν, ευρέθηκε κλεισμένος, Βροντάν τα τόπια των Τουρκών, ντουφέκια αντιβογούνε, και πεντακόσι' αλόγατα' ς τον κάμπο χλιμιντριζούν.

Ο πόλεμος δεν έπαυεν απ' τό πουρν' ως το βράδυ, και μεσ' από την εκκλησιά κ' από δυο τρία σπίατα όσα μολύβι' Αλλωσταν έπεφταν σε κουφάρια. Ο Λάμπρο Ζήκος φώναξεν από ψηλά ραχούλα, "Γρίβα μου, βάστα τη φωτιά ως να καλονυχτίση, φέρνω λεβένταις διαλεχτούς, Λακκιώταις πεντακόσιους". Οι Τούρκοι δεν καρτέρησαν να τους πιακώσ' η νύχτα, κ' εμπήκαν μεσ' τα Γιάννινα πεζούρα και καββάλα. Πέντε χιλιάδες βγήκανε Νιζάμι και Αρβανταίς κ' επλέρωσαν τη δεκατιά' ς του Κουτσελιού ταις ράχαις.

Η μάχη αυτή συνέβη κατά την 26 Φεβρουαρίου 1854.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ [1832]

Ενα πουλάκι κάθονταν σε μια ψηλή ραχούλα κ' εκελαϊδούσε κ' έλεγε μ' ανθρωπίνην λαλίτσα. "Άπέρασ' ο Βρυκόλακας από το Μεσολόγγι, και τρέχει πρός τη Βόνιτσα ναυρή τον Ύμιο Σάρρα. Ψάχνοντας τον ξετρίπωσε' ς τα Σκουλιανά' ς την τρύπα. - Γειά σου, χαρά σου, Θύμει μου- Καλώς τον ταγματάρχη. - Θύμει, για δώσε τ' άρματα, δώσε και τη Γιαννούλα, κ' άντε να πας' ς τον Βασιλιά, και' ς τον συνταγματάρχη, για να σε κάμη λοχαγό να σ' έχη στο παλάτι.

Το άσμα τούτο, το χρονικό και ιστορικό παραλάσσαν του κλέπτου Βρυκόλακα του υπ' αριθ. 73 άσματος, όπερ εστί το κύριον και γνήσιον άσμα, εξεδώκαμεν ενταύθα όπως το ηκούσαμεν αδόμενον παρά τινος βλαχοποιημένου. Εστω δε τούτο ως ζωηρότατον δείγμα της αλλοιώσεως ην υφίστανται τα δημοτικά άσματα μη φυλαττόμενα δια της γραφής.

Είπαμε ψέμματα πολλά, ας πούμε και μι' αλήθεια. Φορτώσαμ' έναν ποντικό εννή κούλα ρεβύθια κ' αυτοί' ς τα μεσοσάμαρα σαράντα κολοκύθια, τα κολοκύθια είχαν νερό και' ς το νερό βατράχια, και τα βατράχια λάλαγαν κ' ο ποντικός εοκιάχη και το φορτίο του τώρριζε και ηηλαλόντας φεύγει, μέσ' ς τ' αμπίδια ετρίπωσε κ' η μύνα του του λέγει. - Που πας, παιδί μου, πόντικα, που πας, καλέ Ζαφείρη. - Πάνω' ς την Πόλι γι' άρματα και' ς τη Φραγκιά για ρούχα, για να περάσω' ς τη Βλαχιά ναυρ' ώμορφη γυναίκα.

Επιμέλεια: Αλέξαντρος Αλός

Ευχαριστήριο στο ΜΑΝΟ

Συνέχεια από Σελ. 1

και με ομόφωνη απόφαση της γενικής συνέλευσης αισθάνεται την ανάγκη και την υποχρέωση να τον ευχαριστήσει δημόσια για την ανεκτίμητη αυτή προσφορά του και θέλει να ελπίζει πως σύντομα και θέλω να πιστεύω πως οι Λιγοψινοί δεν θα αρνηθούν την προσφορά τους αυτή.

Τα "Ν.Τ.Α." εύχονται να τους ζήσει.

Ευχαριστήρια

Τα "Ν.Τ.Α." εύχονται να τους ζήσει.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Συνέχεια από Σελ. 2

20 - 25 οικογένειες. Σε μια προεξοχή του λόφου κατά την παράδοση πάλι υπήρχε μικρό Εκκλησάκι αφιερωμένο στην Αγία Παρασκευή, κι επειδή δεν έφτανε για τον εκκλησιασμό των κατοίκων έκτισαν νέο ναό τρικλήτο (χαγιά) όπου μετέφεραν και το Νεκροταφείο, όπως μαρτυρούσαν οι τάφοι και οι ταφόπετρες που βρίσκονταν ακόμα και στις μέρες μας. Η νέα αφιερώθηκε πάλι στην Αίπαρσκη και την Παπαούλη Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

ταν η σημερινή πλατεία. Κτίσματα του οικισμού ήταν και είναι οι διάφορες τετραγωνισμένες πέτρες σε λιθόσους γιές που εξαφανίστηκαν από επιχωματώσεις και πυκνούς θάμνους που τις σκέπασαν. Στα παιδικά μου χρόνια στο Χασιλόπουλο που βρίσκεται ανάμεσα από το χασιλί του Αλίου Ντίσκου και του Ηλία Λάλου υπήρχε κτίσμα μέχρι πέντε πόντους ψηλό σαν σχήμα ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

Μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι το χωριό κτίστηκε σαν ορθογώνιο 4 Χ 6 που κατά τον παππού μου Γιώργη Θεοχάρη ήταν το παλιό θεοαράτικο και του οποίου η πέτρα χρησιμοποιήθηκε για το διαχωρισμό του σύνορου με τον Αλό Ντίσκο.

της Ηπείρου που το κατείχαν τότε οι Ιταλοί αφού προηγουμένα είχαν καταλάβει το Βυζαντινό Δεσποτάτο.

Επειτα κατά την ίδια εποχή πολλά χωριά είχαν μετατοπισθεί μεταξύ των οποίων και η Ζίτσα, όπως αναφέρει και η ιστορική και λαογραφική μονογραφία, του Βασίλη Οικονόμου και το σύνθημα "μάστε τα γελάδια ή τα ζωντανά" όλοι οι κάτοικοι των γύρω χωριών που είχαν υποταχθεί στην Τουρκοκρατία, όταν στρατιωτικά αποστά- σματα από Τούρκους ή Αρβανίτες γύριζαν τα χωριά για την εμπέδω- ση της τάξης, άρπαζαν, ρήμαζαν, κι ατίμαζαν σαν ανταμοιβή για... την υπηρεσία αυτή!!!

Μία επί πλέον τρανή απόδειξη πως το χωριό βρίσκονταν στη Θεοτόκο είναι και το πανηγύρι του χωριού γίνεται το δεκαπενταύγουστο, που γιορτάζεται η Κοίμηση της Θεοτόκου, γιατί συνήθως τα χωριά πανηγυρίζουν όταν γιορτάζει ο Πολιούχος Αγίος και Πολιούχος ήταν η Θεοτόκος που ήταν και Καθεδρικός Ναός, γιατί το χωριό όπως αναφέρεται παραπάνω βρίσκονταν στη γύρω από το Εξωκλή- αν τη συγκρίνω με τα ιστορικά γεγονότα της εποχής εκείνης όπως κι επιδρομές των Αλβανών για την κατάκτηση του Δεσποτάτου

ΔΗΜ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε ο χορός του Ε.Σ.Λιγοψάς

Γράφει ο Γουσίας Κ. Τσέφος

Στις 6 Φεβρουαρίου 1993 έγινε ο επίσης χορός του εκπολιτιστικού Συλλόγου Λιγοψάς εις το Κέντρον Λιθαρίτσια Ιωαννίνων.

Ο χορός έγινε με πολύ μεγάλη επιτυχία με κέφι και χορούς από τα χορευτικά της νεολαίας του χωριού με τις φωνές Στολές τους που διοργάνωσε ο κ. Γεώργιος Πατριάνης ο δάσκαλος και Πρόεδρος του Συλλόγου ο οποίος με ακούραστη προσπάθεια είχε μεγάλη επιτυχία.

Συνέχισαν τους χορούς όλοι οι παρευρισκόμενοι Λιγοψινοί και ξένοι που ήταν άνω των 300 ατόμων μέχρι πρωίας.

Επίσης μας ευχαρίστησε και η άφιξη του αγαπητού μας και συγχωριανού μας Νικολάου Σιώκα και Πρόεδρου της Αδελφότητας Λιγοψάς ο οποίος αγαπά πολύ το χωριό του Λιγοψά και όλους τους χωριανούς και έδωσε χαρά και κέφι την αδέσφατη αυτή βραδιά με όλους τους Λιγοψινοί. Και για να ευχαριστήσω τον Σύλλογο Λιγοψάς γράφω αυτό το στίχάκι:

Ή στις 31/2/93 πέθανε και ετάφη στο νεκροταφείο Κόκκινος Μύλος Ν. Φιλαδέλφειας η Αλεξάνδρα Χαραλάμπους.

Ή στις 25/12/92 πέθανε και ετάφη η Βασιλική Αθίου.

Τα "Ν.Τ.Α." εκφράζουν στους οικείους θερμά συλλυπητήρια.

Ή στις 10/5/93 έγινε στο νεκροταφείο της Ελευσίνας η κηδεία του συγχωριανού μας Αρχιλοχία Σπυριδωνος Θεοχάρη. Στα 28 του χρόνια άφησε την τελευταία του πνοή ο άτυχος Σπύρος.

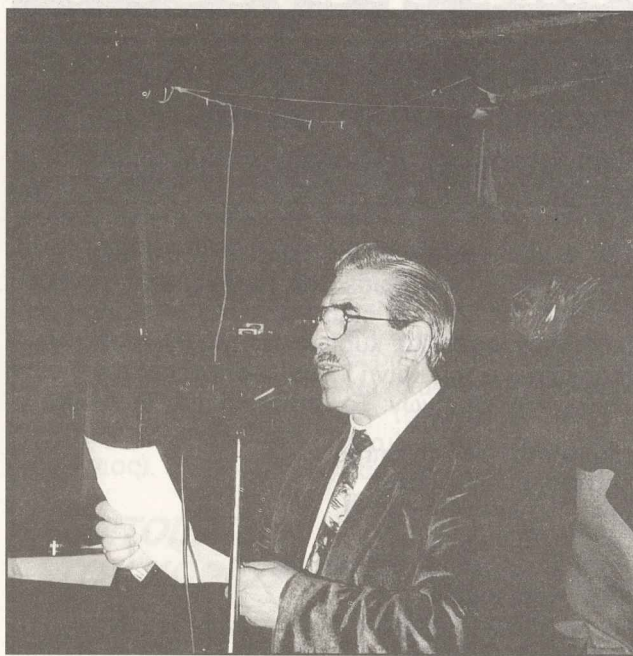
Όλο το χωριό θρήνηε τον άδικο χαμό του παλληκαριού, Αιωνία του η Μνήμη.

Ή στις 21/1/93 πέθανε και ετάφη στο νεκροταφείο Χαλανδρίου, ο

Με επιτυχία η χοροεσπερίδα της αδελφότητας

Λεβέντισσες και Λεβέντες, παιδιά της Λιγοψιάς με αυθεντικές ενδυμασίες, χορεύουν Ηπειρώτικους χορούς. Διακρίνεται ο αγαπητός συγχωριανός και υπεύθυνος για την παρουσίαση του χορευτικού Βαγγέλης Πίνας.

Ο Πρόεδρος της αδελφότητας κ. Νίκος Σιώκας απευθύνει χαιρετισμό

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε η ετήσια χοροεσπερίδα της Αδελφότητας Λιγοψιάς, που έγινε στις 20 Μαρτίου 1993.

Στην εκδήλωση παρευρέθηκε και το διοικητικό συμβούλιο της Αδελφότητας Ηπείρου με επικεφαλής τον αγαπητό μας συγχωριανό - Πρόεδρο κ. Βασίλη Κύρο, καθώς και το διοικητικό συμβούλιο της Αδελφότητας Ν. Μάκρης, Ραφήνας, Μαραθώνα.

ΤΙ ΕΙΠΕ Ο Κ. ΣΙΩΚΑΣ

Αγαπητές συγχωριανές - αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι, Αισθανόμαστε την υποχρέωση το Δ.Σ. κι εγώ προσωπικά να σας απευθύνουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ για την παρουσία σας, με την οποία ενισχύετε οικονομικά και ηθικά η Αδελφότητά μας.

Εσείς και πολλοί άλλοι που δεν παρευρίσκεινται απόψε για διάφορους λόγους είστε η ψυχή της Αδελφότητας. Επίσης ευχαριστούμε τον Επίτιμο Πρόεδρο της Αδελφότητας κ. Λ.

Μαντζίκας που μας τιμά με την παρουσία του και για τη συνεχή βοήθειά του στην Αδελφότητα και το χωριό γενικότερα. Τους εκπροσώπους του Συλλόγου "Η Ομόνοια" Λιγοψιάς, Απ. Μακρή και Απ. Μαντζίκας που αφήγησαν χρόνο και χρήμα ώστε να βρεθούν απόψε κοντά μας.

Σκοπός της Αδελφότητάς μας είναι: Η ενίσχυση των δεσμών μεταξύ των ξενιτεμένων Λιγοψινών και η αγάπη, η αδελφoσύνη, η συνεργασία με όλους τους φορείς του χωριού μας, προς όφελος της αγαπημένης μας Λιγοψιάς.

Σας ευχαριστούμε και σας ευχόμεθα Καλή διασκέδαση.

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Η αγαπητή μας συγχωριανή Μαίρη Τασιούλα-Τσέφου μας απέστειλε τρεις φωτογραφίες, "ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΙΑΣ" την ευχαριστούν θερμά.

Προς την εφημερίδα μας
"ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΙΑΣ"

Ιωάννινα, 11/12/92

Σε ανταπόκριση της παράκλησης της εφημερίδας να στείλουν όσοι συγχωριανοί θέλουν φωτογραφικό υλικό, πήρα την πρωτοβουλία να σας στείλω τρεις φωτογραφίες με νέους και νέες του χωριού κατά το χρονικό διάστημα 1961-1969. Σας παρακαλώ να δημοσιευθούν και να μου επιστραφούν άθικτες. Με τιμή Μαίρη Τασιούλα-Τσέφου

(15/8/1969) Πανηγύρι Λιγοψιάς. Από αριστερά και προς τα πίσω: Λύτης Αλέξανδρος, Τσέφου Μαίρη, Κοντογιάννης Δημήτριος, Γκέκας Κων/νος, Κατσαμπούκας Αθανά-

σιος, Τσέφος Κων/νος, Κατσαμπούκα Αγγελική. Από δεξιά και προς τα πίσω: Λύτης Ιωάννης, Κοντογιάννης Ιωάννης, Δανάη Γκέκα, Μακρή Αποστόλης.

Εικονιζόμενοι (1961) Από αριστερά προς τα δεξιά. (Κάτω σειρά): Γρηγορίου Πάτρα, Μπαξιβάνου Στέλλα, Παπαναστασίου Χρυσανθή, Σιώκα Γίτσα, Παπαναστασίου Σταυρούλα, Δήμου Ελένη (του Κων/

νου), Σιατούνη Σταυρούλα. (Ορθες): Στεφάνου Μαρία, Δήμου Ευαγγελία (του Κων/νου), Τσέφου Μαίρη, Δήμου Βασιλική, Καλτσογιάννη Φρειδερίκη, Δήμου Μόρφω, και πίσω η Στεφάνου Βασιλική.

(1965) Τοποθεσία: Γαβρίοι. Από αριστερά προς τα δεξιά: Τσέφου Μαίρη, Σιώκα Γίτσα, Ζα-

φείρη Παναγιώτα, Δήμου Βασιλική, Παπαναστασίου Σταυρούλα, Καλτσογιάννη Φρειδερίκη.

Τι είπε ο πρόεδρος της αδελφότητας

Ο λόγος του Προέδρου της Αδελφότητας στο Σύλλογο στα Γιάννενα

Αγαπητές συγχωριανές - Αγαπητοί συγχωριανοί, φίλες και φίλοι
Δεν σας κρύβω ότι η αποψινή βραδυά είναι μια από τις ωραιότερες της ζωής μου. Νιώθω ειλικρινά απέραντη χαρά και συγκίνηση γιατί βρίσκομαι ανάμεσά σας. Κατ' αρχήν θέλω να απευθύνω τόσο προσωπικά όσο και από μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου και όλων των ξενιτεμένων Λιγοψινών της Αθήνας που ζουν με τον πόνο και τη νοσταλγία να βρεθούν στη γενέτειρά τους, εγκάρδιους πατριωτικούς χαιρετισμούς.

Το Νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητάς μας, που έχω την τιμή να προεδρεύω, θα έχει σαν στόχο την απέραντη αγάπη και αδελφoσύνη μεταξύ όλων των φορέων του χωριού μας αλλά και όλων των Λιγοψινών. Με τις σκέψεις αυτές όλα τα προγράμματα και σχεδιασμοί, όλα τα θέματα που ανακύπτουν για το χωριό μας, μπορούν καλύτερα να πάρουν το δρόμο τους και τη λύση τους μέσα από ένα δημοκρατικό διάλογο χωρίς υπεροψίες και αρχηγικές τάσεις, ώστε το χωριό μας να γίνεται κάθε φορά και καλύτερο. Η Λιγοψιά μας πέρα από ασήμαντες περιπτώσεις αναπόφευκτες ίσως, έχει

μια ιστορία ενός αγαπημένου και μονιασμένου χωριού, σε δύσκολες μάστιγα μέρες. Και αυτό εμείς πρέπει να το διαφυλάξουμε κατά τον καλύτερο τρόπο. Και βέβαια σε όλες αυτές τις προσπάθειες δεν πρέπει να ξεχνάμε τους νέους μας, την ελπίδα του μέλλοντος. Είναι η αλυσίδα που δεν πρέπει να σπάσει, πρέπει να βρούμε τρόπους και κίνητρα, ώστε κάθε καινούργιο που βιώνουν να μπορούν να το συνθέσουν με την αγάπη για τον τόπο μας και τις παραδόσεις του. Σας εύχομαι υγεία, ευτυχία και ειρηνικό το 1993 Καλή διασκέδαση Σας ευχαριστώ.

Εκδήλωση (Πασχαλιάτικη) αγάπης

**
Στις 16 Μαΐου 1993 η Αδελφότητα οργανώνει εκδρομή στην Πάρνηθα, στη θέση Μόλα. Η συγκέντρωση θα γίνει στις 11:00 το πρωί. Θα γίνει γλέντι με παραδοσιακά όργανα με επικεφαλής τον εξαίρετο στο

είδος του κλαρινίστα Καραφέρη. Όλοι όσοι θα συμμετάσχουν θα έλθουν με ιδιωτικής χρήσης αυτοκίνητα και θα έχουν και διάφορα ορντέρβ. Η δε Αδελφότητα θα προσφέρει δωρεάν τα αρτιδιά και το ψωμί που θα

**
Δεύτερη ημέρα του Πάσχα

Μεγάλη εκδήλωση αγάπης και χαράς στην Αγία Παρασκευή. Με όργανα Ηπειρώτικα και με επικεφαλής Σάββα Σιάτρα και το συγκρότημα του